
Střežená zóna

Hu se tvářil, jako by mu dala facku. „Kolik – co? Kolik *zabili* lidí? Jak vás něco takového vůbec napadlo?“

„Z toho, co jste nám doposud řekl, je jasné, že tato zvířata jsou pravděpodobně těmi největšími predátory, jaké kdy svět viděl,“ odpověděla CJ. „Všechno ukazuje na to, že jsou to stroje na zabíjení, jaké nemají na této planetě obdoby, možná s výjimkou bílých žraloků. Široké nozdry k zachycení pachu a vystopování oběti. Ampule na čenichu, díky kterým nejen že cítí elektřinu, ale jsou uzpůsobeny tak, aby zachytily bioelektrický signál, jaký vydává bijící srdce zraněného zvířete. Křídla uzpůsobená k pronásledování oběti, drápy k jejímu zachycení a roztrhání a zuby k sežrání,“ vypočítávala na prstech.

„Evoluce je mistr ve svém oboru, pane Hu. Během milionů let se tato stvoření vyvinula za jedním jediným účelem: aby se z nich stali vrcholní predátoři. Když vezmu v úvahu jejich velikost, mají ještě mnohem větší potenciál, mohou se z nich stát *ti největší* vrcholní predátoři. Jsou stvořeni jen pro tři věci: lov, zabíjení a požívání. Jako krokodýli a aligátoři. To je *jejich život*. To je důvod, *proč existují*. A vaše zvířata jsou navíc chytrá. K čertu, vždyť se vám dokonce podařilo několik z nich *vycvičit*. A z toho všeho plyne má otázka: Kolik lidí už ti draci *zabili*?“

Hu Tang zpočátku nic neříkal. Jen stiskl rty.

„Nezabili nikoho,“ odpověděl po chvíli odměřeně. „V naší zoo nedošlo k žádnému zranění ani úmrtí způsobenému drakem. A v tomto trendu hodláme pokračovat.“

„Opravdu?“ odvětila CJ a pozorně se na něj zadívala. „Pane Hu, pár elektromagnetických dómů nad údolím, aby draci neuletěli, je velmi moudrý nápad. Ale to, že jste instalovali malé sonické štíty na všechna vozidla, budovy a lidi, ve mně vzbuzuje dojem, že vaši draci již dříve na vozidla, budovy a lidi zaútočili. Vlastně, pokud tato zvířata vaše domy a štíty respektují, pak

to *a priori* znamená, že jimi již byli zasaženi. Zvířata se nebojí elektromagnetických kopulí a sonických štítů jen proto, že je vidí. Mají strach, protože se o ně už předtím zranila. A vy mi opravdu zcela vážně tvrdíte, že vaši draci se jen občas náhodou střetli s vozidlem nebo budovou, ale nikdy nezaútočili na žádnou lidskou bytost?“

„Ano, to je přesně to, co se vám snažím říct,“ díval se na ni Hu s vážnou tváří.

CJ jeho pohled opětovala. „Dobrá. Takže je to jako s čínským HDP.“

„Cože?“

„Nic.“

* * *

Po dezertu nasedla skupina znovu do lanovky a pokračovala dál v prohlídce.

Lanovka zamířila z Dračí hory na východ, prošla menším vrcholkem, který CJ dříve pozorovala, a pak se znovu stočila na sever.

Hamish štouchl sestru loktem a ukázal napravo. Tam, uvelebený na vrcholku rozsedliny ve východní stěně kráteru, se rozprostíral obrovský klášter vystavěný ve stylu starých taoistických svatyní typických pro střední Čínu.

Měl tři patra, všechna s gotickými střechami a širokými balkony, které čněly nad hlubokou strží. Svě útočiště v něm našla skupinka žlutých draků. Na balkonech lenošili císař, dva králové a dva princové.

„Jistě vám neuniklo, že jsme náš klášter postavili jako poctu slavnému Chrámu purpurového oblaku ve Wutangských horách v provincii Hubei,“ podotkl Čang.

„Samozřejmě že ne,“ řekl Hamish.

Lanovka projela kolem rokle a začala klesat, až se dostala těsně nad dlouhý vodopád.

Z proudu ještě před okrajem vodopádu vyčnívalo několik velkých kamenů a ze závěsů padající vody vystupovaly ohlazené římsy. Na těchto výstupcích se usadilo deset nebo dvanáct olivově zelených draků velikosti prince.

„Zelení říční draci,“ vysvětlil Čang. „Milují vodu. Nemůžeme jim ji upřít.“

* * *

Z reproduktorů vysílaček v hlavní kontrolní místnosti se ozvaly hlasy:
„Severní vodopád. Připravte se. Přijíždějí hosté.“
„Severní vodopád připraven.“
„Vypustit ryby. Tři, dva, jedna...“

* * *

Lanovka se zrovna pohybovala kolem vodopádu přibližně ve stejné výšce jako jeho okraj, jen asi pět metrů od olivově zelených draků na římsách, když najednou draci spatřili něco ve vodě a skočili za tím, ocasy praskly jako biče.

„Koukněte, jak jsou rychlí!“ vykřikl Perry.

Přesně na to myslela i CJ. Pohybovali se neuvěřitelnou rychlostí, mnohem rychleji než jakýkoli krokodýl, kterého kdy viděla.

Projeli kolem vodopádu a nyní stoupali zase nahoru, odkud bylo vidět širokou okružní cestu, která vedla po okrajích údolí. Byla obratně maskovaná a chvílemi dokonce mizela v tunelech vytesaných do skály.

Krátce poté, co minuli vodopád, vjela kabina lanovky na otevřenou stanicí, která sloužila budově připomínající hotel na severním konci údolí. Byl vidět blikající nápis „Vítejte v kasinu U Dračího ocasu!“

CJ připomínala stavba s béžovými stěnami, vysokými sloupy a okny v italském stylu Bellagio v Las Vegas.

Lanovka však u kasina nezastavila. Jen při průjezdu stanicí trochu zpomalila a pak pokračovala dál okolo severního okraje jezera a druhého širokého vodopádu. I na jeho římsách vyčnívajících z přední strany odpočívali říční draci.

Když se lanovka od vodopádu vzdalovala, spatřila CJ, jak z garáže v přízemí kasina vyjely čtyři stříbrné vozy, které vyrazily po štěrku vysypané cestě vedoucí souběžně s trasou lanovky.

I Hamish si jich všiml. „Krásné káry. Sportovní Range Rovery.“

Byli dokonce schopni rozeznat cestující v autech. Seděli v nich čtyři členové komunistické strany v nově zakoupeném outdoorovém oblečení.

„Naši papaláši,“ poznamenal Hamish.

Čtyři stříbrné Range Rovery zanechávající za sebou oblaka prachu se na chvíli přiblížily k lanovce, pak se jejich cesta stočila o něco severněji a začaly se vzdalovat. Štěrku vysypaná cesta před nimi se vinula kolem ně-

kolika pozoruhodných útesů, které tvořily přirozenou stěnu před severozápadní částí kráteru.

CJ se zarazila.

Ta stěna vůbec nebyla *přirozená*. Celé toto údolí postavily tisíce čínských dělníků, jen aby si návštěvníci přišli na své. Ty útesy – a stěna, kterou tvořily – byly vytvořeny za nějakým účelem.

„Vypadá to, že hlavouni mají jinou trasu,“ podotkla.

Hamish se obrátil na Čanga. „Hej, Čangmane. Kam ti chlapíci jedou?“

Čang se usmál. „Naši velevážení straničtí funkcionáři mají v plánu užít si velmi neobyčejnou část naší zoo, kterou uvidíte později. Odpusťte mi, že vám nyní neřeknu víc, ale nechci vám pokazit překvapení.“

„Tak fajn, paráda,“ utrousil Hamish.

Hosté v lanovce nyní pozorovali draky na útesech, které byly velmi vhodně zkonstruované. Zvířata ležela vysoko na římsách nebo posedávala až na vrcholcích. Upoutávala pozornost. Celá scéna byla přímo stvořená pro pohlednice.

Lanovka zatím projížděla nad obrovskou bažinou plnou rákosí – a jak to tak vypadalo, i mnoha velkých krokodýlů.

„Co tady dělají krokodýli?“ zeptala se CJ Čanga.

„Krokodýli přežili jako jediní členové linie archosaurů až do dnešních dnů. Velcí krokodýli existovali i v období triasu. Říkali jsme si, že mít je jako připomínku světa, ve kterém draci dříve žili, bude pro draky dobré.“

„Tito krokodýli jsou ale mořští,“ poznamenala CJ, „což znamená, že voda v té bažině je slaná. Myslela jsem, že vaši draci nemají slanou vodu rádi.“

„To nemají.“

„Ale ta bažina leží hned vedle jezera, ve kterém draci jsou. Jak je to možné?“

„Máte dobrý postřeh, doktorco Cameronová,“ odpověděl Čang. „Trochu jsme tady podváděli. Odsud to není vidět, ale těsně pod hladinou je plexisklová přepážka, která dělí slanou bažinu od sladkovodního jezera.“

„Dostali se někdy krokodýli do jezera?“ zeptal se Perry.

„Ti větší ano, ale ti menší nikdy,“ řekl Čang. „Ale draci, ti se bažině vyhnou *vždy*. Naprosto bytostně ji nesnášejí.“

Asi v půlce cesty přes bažinu se lanovka stočila jižněji a pohybovala se jen asi pět metrů nad hladinou jezera.

Ted' mířila zpátky k západní stěně údolí. V dálce, asi deset kilometrů od nich, byla vidět ohromná vstupní budova, která dominovala jižnímu konci údolí.

Na nedaleké západní stěně kráteru sedělo nebo lezlo asi dvacet draků různých velikostí. Drželi se v malých skupinkách stejné barvy.

* * *

Hu Tang zaslechl ze sluchátka hlasy z kontrolní místnosti:
„Západní stěno, připravte se. Blíží se k vám hosté.“

„Západní stěna připravena.“

„Vypustit koně. Pět, čtyři, tři...“

Byl si jistý, že jeho zoo je skutečným zázrakem. Ale toto byli vlivní američtí novináři a nechtěl, aby psali o tom, že jeho draci jen tak líně posedávají a nic nedělají.

Někdy se prostě musíte postarat, aby vám zvířata něco předvedla.

* * *

Z výšky, v níž se lanovka nyní pohybovala, viděla CJ znovu okružní cestu, která místy mizela v tunelech zavrtávajících se do úbočí hor.

A pak spatřila něco podivného, až sebou trhla. Bylo to tak dobře zamaskováno, že si toho skoro nevšimla.

Na strmém černém útesu nad okružní cestou zahlédla osamělého draka, velkého černého prince, ve velmi neobvyklé pozici. Drak se tiskl břichem ke skalní stěně a držel se na ní v naprosto svislé poloze, ale tak, že hlava mířila dolů a ostnatý ocas nahoru.

Zvíře velikosti vagonu metra se nehýbalo. Jen tam tak děsivě nehybně leželo.

CJ se zamračila. Chtěla se na to zeptat Čanga, když najednou koutkem oka zachytila pohyb.

Pod okružní cestou vyrazili ze stromoví čtyři žlutí princové a pronásledovali skupinu šesti divokých koní. Koně tryskem prchali a kličkovali mezi stromy ve snaze zachránit si život. Draci s ocasy zvednutými a hlavami skloněnými za nimi běželi rychle a lehce s hbitostí velkých koček. Vypadali jako přerostlí leopardi.

Pak se najednou dva z draků vznesli, napadli koně z boku a hnali je doprava, kde dva další princové vyskočili z jeskyně a úderem z boku srazili přední dva koně k zemi.

„Joj!“ vykřikl Hamish.

Oba koně – každý z nich musel vážit okolo osmi set kilogramů – zaržáli, padli na zem, kopyty kopali do vzduchu, hlavami trhali ze strany na stranu, oči vypoulené strachem.

Draci byli v mžiku u nich, abnormálně velké čelisti se sevřely koním kolem krku a rozdrtily jim průdušnici. Koně se přestali zmítat a jejich těla ochabla.

V té chvíli dorazili i další čtyři žlutí draci. Ale nezačali mrtvá zvířata požírat. Místo toho čekali čtyři nadháněči opodál, zatímco se útočníci krmili jako první.

CJ lov uchváceně pozorovala. „Jsou jako vlci,“ poznamenala. „U těch můžeme pozorovat striktní hierarchii jak při lovu, tak při krmení, které po něm následuje. Mladší členové smečky naženou kořist do léčky, kde čekají starší členové. Starší členové – alfa samec a alfa samice – jsou ti, kteří kořist usmrtí. Vždy žerou jako první. Teprve poté se mohou nakrmit ostatní.“

Sledovali, jak se jeden z výše postavených členů smečky zahryzl do mrtvoly a jediným mocným trhnutím oddělil zvířeti hlavu.